
CONTACT

**MEDEDELINGENBLAD VAN DE VERENIGDE
DOOPSGEZINDE GEMEENTE BARSINGERHORN/ZIJPE
NOORD-ZIJPE ZUID-WIERINGERMEER/MEDEMBLIK**

Adressen

Predikant Ds. Jelle Waringa
Tel. 06-252 90 372
email: jelle@waringa.frl

Voorz. Secr.
Kerkenraad W. Hofman
Korfwaterweg 6 1755 LB Petten
06 17 33 89 44

Boekhouder A. Dijkstra
Schoener 3 1771 EA Wieringerwerf
0227-501050

Rabobank Schagen NL 92 RABO 030 56 01 458
Gironummer NL 43 INGB 0000403833

Zusterkring zr. R. Blokker Swaag

Vermaning te Schagen
Cornelis Bokstraat 1
1741 GT Schagen

Vermaning te Medemblik
Tuinstraat 7
1671 AH Medemblik

Internet: <http://www.dgschageneo.doopsgezind.nl>
Email: info@dgschageneo.doopsgezind.nl

Inleveren kopij:

De kopij voor het febr/mrt nummer van Contact inleveren
vóór 15 januari 2021.

Indien mogelijk digitaal per email naar
kaan.ontwerp🐼12move.nl

Als dit bij U niet tot de mogelijkheden behoort graag
duidelijk geschreven, sturen naar:

br. K.J. Kaan
Witte Paal 74
1742 NV Schagen
0224-218 244

Van uw voorzitter,

Ondanks het feit dat alles anders lijkt door Corona gaat de tijd gewoon door.

Alhoewel gewoon is deze pandemietijd beslist niet en voor ons allen de eerste keer dat we dit meemaken. Wederom is het een moeilijke tijd voor de gemeente om met elkaar in contact te blijven. De zondagsdienst is tot nader order uitgesteld en dat is voor ons bij uitstek de plaats om elkaar te ontmoeten en te spreken. We zullen het moeten doen met een telefoontje of een kaartje of als we het corona-proef doen, een bezoekje.

Voor dit stukje zocht ik iets dat met deze tijd te maken heeft, want december nadert met daarbij de donkere tijd; de donker dagen voor kerstmis. Bij het nalezen van wat informatie vonden Els en ik een stukje uit 1987. Het sprak ons zo aan dat we U dit niet willen onthouden;

"De maand december is vol van feesten die met Licht te maken hebben. Het Sinterklaasfeest heeft te maken met de wonderlijke uitwisseling die wij kennen in de werkwoorden "geven" en "ontvangen". Mee te delen in die actie heeft een reinigende uitwerking zodat het volle licht van wat "goed" en "heilig" is tevoorschijn kan komen.

De altijd groen blijvende sparrenboom is het symbool van Eeuwig Leven, evenals kerstkransen, kerstballen en oliebollen. Er is geen begin of eind te zien. Alpha en Omega vallen samen.

Het vuurwerk tijdens de jaarwisseling ontstoken, is een manifestatie van Licht, maar heeft ook te maken met het verdrijven van de duisternis. Het geknal heeft de bedoeling de demonen te verjagen.

Ook de kerstboomverbranding met Driekoningen toont ons Licht. Vuur heeft met schoonheid, zuiverheid en loutering te maken (brandschoon) en met zien.

Laten we goed kijken naar wat we vieren in de decembermaand en waarom deze feesten zijn“

We zitten inmiddels in de late herfst en december nadert. De natuur is tot rust gekomen, de zon staat laag aan de hemel. Hierdoor is er ruimte gekomen voor rust en inkeer.

Waar is het licht? Waar is het leven?

We zijn op weg naar midwinter, naar de zonnewende en tot deze tijd zullen de dagen korter worden, daarna zal de zon iedere dag weer wat intensiever schijnen.

De donkere dagen voor Kerst kennen wij als de Adventtijd.

Dit jaar is de eerste adventzondag op 29 november!

Adventus = komst. Het is de periode waarin wij wachten op de terugkeer van het Licht, gesymboliseerd in de geboorte van Jezus. Op weg naar Kerst steken we iedere zondag een extra kaars aan, zodat het licht toeneemt naarmate de geboorteviering van Jezus; het Licht der wereld nadert.

Oorspronkelijk was de Adventtijd 40 dagen net als de voorbereiding tot het Paasfeest. Nu begint de voorbereidingstijd op de vierde zondag voor de Kerst en is dus korter geworden.

Op 21 december is de midwinter zonnewende.

Als we op de kalender 40 dagen terugtellen komen we uit op 11 november, het feest van Sint Maarten. De dag waarop we dit blijvend Licht brand houden en delen.

Het heeft allemaal met het Licht te maken. Van Sint Maarten gaan we naar Sinterklaas met uiteindelijk als hoogtepunt het Kerstfeest.

Zoals u ziet, feesten met het thema Licht in deze donkere maanden.

Ik wens u op weg naar Kerst toe dat het licht mag schijnen en hoop u binnen niet al te lange tijd weer te ontmoeten in de gemeente.

Gij zult niet begeren uws naasten huis
Gij zult niet echtbreken
Gij zult geen valse getuigenissen spreken
Gedenk de sabbatdag
Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben
Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken
Gij zult u geen gesneden beeld maken
Gij zult niet stelen
Gij zult niet doodslaan
Eer uw vader en uw moeder

De Tien Geboden...wat zijn dat voor dingen? Wat zeggen die woorden ons eigenlijk? Zijn het beknellende instructies? Of doen ze iets anders met je? Voor deze editie van *Contact* ga ik in gesprek met Kees Stuurman en buigen we ons over De Tien Woorden. Of in ieder geval over een paar.

door Jelle Waringa

Op 26 oktober vorig jaar verloor Kees zijn vrouw Tineke. Haar opdracht aan hem was: ga door. En dat heeft Kees het afgelopen jaar geprobeerd. Op 26 oktober van dit jaar verhuisde hij van Medemblik naar Wormerveer, waar ik hem bezoek en waar we uitkijken over de Zaan.

Een nieuwe start op een voor hem oude plek.

"Toen ik in 1975 begon met mijn baan in de jachthaven van Workum, was het eerste schip dat ik daar zag er een van de firma van der Meulen uit Woudsend. Als ik me goed herinner waren ze aan het baggeren. En toen ik laatst voor de eerste keer voet over de drempel van dit appartement zette, was het opnieuw een schip van Van der Meulen dat me als het ware begroette, terwijl het hier voorbij voer. Sterk he?"

Ik heb Kees leren kennen als een man die cirkels ziet, verbindingen. Het is iemand die gebeurtenissen in een verband plaatst, zodat ze meer worden dan wat ze op het eerste gezicht lijken.

'De Tien Geboden heb ik altijd onderschreven, al weet ik niet of ik ze altijd nageleefd heb', zegt Kees. Op tafel liggen tien kaartjes met daarop de Tien Woorden. Kees pakt een kaartje met daarop de tekst *Eer je vader en je moeder*. 'Deze is eigenlijk altijd vanzelfsprekend voor me geweest. Ja, ik heb mijn ouders altijd geëerd. Er was weinig conflict, en daar was ook geen reden toe. Er werd bij ons thuis niet geslagen, al moest je wel eens onder een koude douche staan als je iets uitgehaald had wat niet deugde. Maar dat wist je dan ook wel, dus je haalde het niet in je hoofd om te protesteren. Ik heb geprobeerd altijd aan hun verwachtingen te voldoen. 'Is dat de betekenis van eren?', vraag ik. Kees antwoordt vrij direct dat dat voor hem wel zo is. 'Mijn ouders zijn er altijd voor mij geweest; ik heb nooit reden gehad om tegen ze op te staan of een grote mond te hebben.'

Kees pakt een tweede kaartje: *Je zult niet doden*. Ik vraag of dit niet een hele makkelijke is, maar Kees antwoordt dat hij het herhaaldelijk moeilijk heeft gehad met deze woorden. Hij vertelt over Tineke, die op papier misschien niet zo gelovig was, maar in praktijk misschien wel veel meer waarmaakte van een leven met God dan menig ander. 'Als ik dan een mug doodmepte, attendeerde zij mij fijntjes op deze woorden: *gij zult niet doodslaan*. Dat was dan niet pesterig of betweterig, maar haar innerlijke overtuiging. En ze vergat dan niet ook te noemen dat het 'mijn' kerk was waar deze woorden werden verkondigd. En zij voegde daar dan een vraag aan toe: *waar begint en eindigt dit doodslaan van deze mug? Je kunt toch ook niet een mep uitdelen aan mensen waar je misschien weleens last van hebt?'*

De flitsspuit (een spuit met verdelgingsmiddel, lang geleden, JW) vond ze ook niks. En omdat ik 'van de kerk was', sprak ze mij op haar eigen directe manier daarop aan. En ze had eigenlijk wel gelijk. 'Tineke leefde de geboden misschien wel meer dan ik, nu we het er zo over hebben. Ook als ik eens iets uitriep als *Jezus nog aan toe!* - dan keek ze me indringend aan en vroeg me zo niet te praten. Inmiddels heeft hij het kaartje met de woorden *Je zult de naam van de Eeuwige, je God, niet ijdel gebruiken.* Is dat wat ijdel gebruiken betekent, vloeken? En geldt dat dan alleen voor mensen die een geloof in God hebben? Kees antwoordt: 'Iedereen heeft op de een of andere manier iets met God, of je dat nou zo noemt of niet. En door de vloeken beschadig je dat. Het heeft denk ik te maken met respect voor iets dat dieper is dan jijzelf. Bovendien kan vloeken een gewoonte worden, die nergens voor nodig is. Dat geldt ook voor verbasteringen, zoals *Jeetje* zeggen in plaats van *Jezus*. Dat vind ik schijnheilig. Ooit viel ik van mijn fiets in de haven van Workum en ontglipte me een hardgrondige vloek. Ik werd gadegeslagen door een echtpaar, waarvan de man sinds dat voorval nooit meer een woord met me gesproken heeft. Hij bleek voorzitter te zijn van de Bond tegen vloeken, een in mijn ogen nuttige club. Misschien was zijn reactie wat extreem, maar het zinde mijzelf ook niet dat ik me zo had laten gaan. En daardoor word ik toch steeds opnieuw bewust gemaakt van de dingen die ik doe. 'Nou, Jelle, ze vallen me nog niet mee', zegt Kees.

'Ik dacht er lichtzinniger over toen je me vroeg om een gesprek over deze Tien Woorden te hebben.' Er vaart een Klipper voorbij en vanuit de andere kant zien we een dekschuit met tanks met cacao massa aankomen. Het is niet zo'n drukke dag op het water, begrijp ik van Kees.

De beroepsvaart heeft in de afgelopen 50 jaar grotendeels plaats gemaakt voor pleziervaart.

Bootjes en water hebben altijd een grote rol gespeeld in het leven van Kees en Tineke. Hoe belangrijk was dat eigenlijk? Zo komen we op het laatste kaartje, waar op staat *Je zult geen andere goden hebben buiten Mij*. 'Er kunnen hobby's zijn waar je achteraanloopt, die zó belangrijk worden, dat die dingen je aandacht voor je geloof dreigen weg te nemen. Op die manier verlies je de aandacht voor God', vertelt Kees. 'Misschien kan dat dan worden tot het hebben van een andere god?'

'Er zijn tijden geweest in mijn leven waarin ik niet of nauwelijks in de kerk kwam. Toch ben ik blij dat ik het pad naar de gemeente weer teruggevonden heb. Ik denk dat er behoefte is aan een goed geestelijk woord in de polder - daar zitten meer mensen op te wachten dan je misschien zou denken'.

Boek 2020

Verdriet!

Wat is er aan de hand in ons mooie land! Corona geeft de nodige beperkingen en dan is er ook een groep mensen die niet van andermans spullen af kan blijven.

Wat een verdriet voor Aysha. Fiets gestolen.

Haar vervoermiddel naar Dopersduin! Ik maak me boos, helpt niet, lucht hoogstens op als ik dat hardop kenbaar maak. Alle handelingen gedaan die nodig zijn zoals Politie bellen, aangifte doen. Aysha heeft dit goed gedaan, zo ook de dames die bij haar bleven, toen zij wachtte op de politie die bewuste woensdagavond!

Dan kom je thuis, verdrietig, leeg, moe! De volgende dag hebben we elkaar gesproken en via de mail de nodige dingen in orde gemaakt. Dan overleg met de kerkenraad en groen licht ontvangen om met Aysha naar Boersen te gaan.

Heel bijzonder, daar ben ik heel dankbaar voor.

Els

Zo ook Aysha leest u maar;

Toen ik mijn land verliet, had ik geen mensen meer en voelde ik me verloren. Maar toen ik jou/jullie leerde kennen, voelde ik me veilig en had ik mensen hier in Nederland.

Bedankt dat u deze fiets voor mij hebt aangeschaft.

Aysha

Zomaar een groet

In deze tijd van corona zien we elkaar bijna niet.

De Vermaningen zijn dicht, zusterkring, broederkring en bijbelkring, alles ligt stil.

Toch wil de kerkenraad haar leden graag bereiken.

Het zijn steeds dezelfde mensen , die iemand bellen of een kaartje sturen.

Maar wat is het leuk, dat onze leden eens zelf de telefoon pakken. Bel zomaar eens een ander. Het is zo fijn in deze tijd. En nu worden de dagen steeds maar korter. De avonden langer en donkerder. Maar dan is er opeens een lichtje. Dan is het net alsof je even omhoog vliegt en dan plof.....sta je weer met beide benen op de grond.

Dan komt er toch een lichtje , gebracht door dominee Jelle. Een adventsgroet , om ons allen te laten voelen dat er altijd een Licht brandt ,dat warmte geeft.

Dit lichtje wat u krijgt , kan altijd branden en is niet gevaarlijk. Het geeft wel een stralend licht.

Een licht , dat wij nodig hebben in deze sombere dagen.

Die lichtjes komen niet zomaar. Enige leden hebben met heel veel plezier de kaarsjes gekocht en de kaartjes gemaakt.

Daar zit heel veel werk in.

Toen hebben we ze op een regenachtige middag, op gepaste afstand van elkaar ,ingepakt.

Dat was fijn en gezellig ,met mooie gesprekken en een hapje en een snapje.

Zo is het enig om iets voor jullie allemaal te betekenen in deze tijd.

Wij hopen dat dit lichtje voor ons allen warmte, hoop en liefde geeft in deze Adventstijd.

Licht in donkere dagen , Licht dat straalt.

Dan kunnen we weer hopen op een helende, mooie tijd.

Tiny

Boek 2020

Van Herfst naar Kerst

Ik loop met mijn lantaarn
en mijn lantaarn loopt met mij
daar boven stralen sterren
beneden stralen wij

Lichtje in de duisternis,
in deze bijzondere herfsttijd
Lichtje in de duisternis
dat over het kindergezicht glijdt

Zonder woorden maakt het duidelijk
laat het ons doen, laat het ons zien
Rituelen spreken voor zich
Op weg naar het Licht misschien?

Overgang van Sint Maarten
5 december, Sinterklaas
Tradities spreken voor zich
Op weg naar de kerstkaars.
Een goede reis!

Als alles donker is, ontsteek dan een lichtend vuur,
dat nooit meer dooft!

Ter inspiratie:

Maak een adventskrans of adventstukje met vier kaarsen en dennengroen! Op de eerste advent steken we de eerste kaars aan. Iedere zondag komt er een kaars/ lichtje bij.

De kaarsen wijzen vooruit naar

het Licht van de wereld, de geboorte van Christus.

De krans is rond en verwijst naar de aarde, heel de wereld.

Hij geeft ook de cirkel van de jaargetijden aan. Herfst, winter, lente, zomer. De kaarsen staan niet alleen voor de vier ter voorbereiding op de geboorte, maar ook voor de vier windstreken: noord, oost, zuid, west.

Je kunt de krans versieren met groene takken en paars lint, de kleur van Advent en met paarse kaarsen. Om een accent te geven mag de derde kaars een andere kleur zijn, *Gaudete*, verheugt u. De naalden van de dennentakken verwijzen naar de doornenkroon die bij Jezus op het hoofd werd gezet toen hij zijn kruis moest dragen op weg naar Golgotha. Zoals er trouwens vaker in deze tijd verwezen wordt naar de sterfelijkheid en het lijden van Christus, als herinnering dat geboorte en sterven verbonden zijn in God.

In deze tijd van Corona is dit een kans om ons voor te bereiden op, met afstand en toch in verbondenheid, de Advent.

We hopen dat het een goede tijd zal zijn!

Els.

Met Blikse blik

Het schrijven van een tekst voor de ogen van een onbekende is altijd een opwindende activiteit, want de kracht en macht van zelfs een enkel gelezen woord kan maken of breken. Het schrijven van een tekst voor de eerste keer zoals deze is nog spannender. Een eerste keer, een eerste indruk. Bedrukkend en bevrijdend tegelijk. De verantwoordelijkheid en de spanning in afwachting van goedkeuring. Erkenning krijgen dat mijn woorden waardevol genoeg zullen zijn om gepubliceerd te worden aan jou, de onbekende die mijn woorden zal verslinden als een lekker hapje. Of zal uitspugen, omdat de zout te overdadig is gestrooid.

Mijn filosofische en niet altijd begrepen woordkeuze kan soms wat ongemakkelijk voelen, maar ik heb ook geleerd dat ongemakkelijk niet perse negatief hoeft te zijn.

Ongemakkelijkheid is een lastig woord. Ik voel mij zeer ongemakkelijk over het feit dat ik nog steeds niet ben gedoopt, ondanks dat dit mijn uitgesproken wens is vanaf de eerste dag dat ik de vermaning in Alkmaar binnenstapte en naast opa Karel kwam te zitten; acht jaar geleden op een decemberdag met mijn stoere 1-jarige dochter. Dit was mijn kado voor haar. Dat ze onze Hemelse Vader uit de bijbel leert kennen en het woord van onze Koning ook hoort uit anderen dan alleen ik. Je kunt het groepsdruk noemen als je met wantrouwige blik blik. Maar ik noem het zelf draagkracht. Een kracht die ik hoopte te vinden na lang onderzoek bij de doopsgezinde gemeente die binnen al mijn eisen past. Geen kinderdoop was een hele belangrijke eis. Eerst was ik als Thomas en twijfelde bij alles.

Maar eenmaal binnen wist ik dat ik op de juiste plek was. Al vrij snel gaf ik aan gedoopt te worden, maar door wisselingen van de wacht, ziekte en nu Corona kon het gebeuren dat ik nu al 8 jaar uitkijk om gedoopt te worden bij deze doopsgezinde gemeente.

Eigen schuld, dikke bult. Had ik maar niet moeten vragen om geduld te leren begrijpen en beoefenen aan onze hemelse Koning, die Christus is. Ja, ik ervaar alle facetten van teleurstelling. Mijn eigen afwijzingen komen als spoken mijn gedachten afleiden. Maar stoïcijns vertrouw ik oprecht dat niets zonder reden is en dat er geen betere les in geduld is dan deze. Ik voelde me zelfs schuldig toen ik mij op mijn ongeduld betrapte tegen Jelle, die zich helemaal niet lekker voelde en mij ook nog eens slecht nieuws gaf dat dopen weer uitgesteld werd. Ik voelde mij in mijn eigen fase 2 schieten en liet de stoere man mijn ongeduld zien. Gelukkig kon ik nog ergens gefrustreerd aangeven dat ik alleen maar wilde schrijven uit naam van God als promomeisje, ambassadeur van ons hemelse Koninkrijk en dat ik al 8 jaar werkeloos ben, terwijl ik mezelf goed genoeg vind om mijn energie te willen geven aan juist Gods Koninkrijk. En zo komt het dat ik nu als aankomend dopeling van deze vredelievende gemeente alvast 1 van mijn talenten mag inzetten om mijn woorden te delen.

En terwijl ik zo mijn gedachtegoed deel, besef ik nog een ding wil delen en dat is mijn naam. Mijn naam is Reijha Khatien. Ik word dit jaar nog 42 jaar en heb twee mooie dochters van negen en vier jaar op de wereld gezet. Dankbaar dat God mij heeft laten wachten op de magische leeftijd van 42 jaar. Het getal uit 'the hitchhikersguide from the galaxy'.

Ook God heeft zijn humor. En als mijn doop moest wachten tot mijn 42ste dan hebben ze dat toch maar heel mooi weten te regelen. Want het is waar. Pas trouwen / verbinden na je veertigste. Dus ik denk dat deze derde keer, met Jelle als Johannes in Medemblik, onder scheepsrecht valt. Ik blik er naar uit. Ook de ontmoeting met jou. Jij ook?

Reyha Khatien

Lieve allemaal,

Nog steeds worden we geconfronteerd met Corona! Dat doet pijn, dat brengt beperkingen! Echt niet fijn maar een feit. We proberen te bedenken, hoe kunnen we u allemaal bereiken. Ds. Jelle Waringa vroeg er ook al naar en wij herhalen de vraag. Hoe? Wilt u een bezoekje, een telefoontje, een mailtje, een gezellig Appje, laat het ons weten. Op deze manier kunnen wij gemeente blijven die naar elkaar omkijkt. Een gemeente waar Geloof, Hoop en Liefde kern-woorden zijn. Doet u mee? Dan doen we het samen, samen staan we sterk. Voor vandaag spreken we de hoop uit, dat God met ons is en we straks weer.....

Straks bijeen, als de dreiging voorbij is
Straks bijeen, het verdriet van de baan
Weer bijeen, zonder afstand te houden
Opgetogen: de morgen breekt aan

Samen zullen we danken en zingen
Samen breken we brood, delen wijn
Wij omhelzen elkaar weer met vrede
Een gebaar dat bijzonder zal zijn

En we steunen elkaar en beloven,
Na het leed dat we hebben doorstaan,
dat we zien wat het nieuwe betekent
En daar zinvol mee om zullen gaan.

En ik hoop dat we zullen ervaren
In geloof dat de liefde ons leidt:
Voor elkaar en voor moeder aarde
Goed te zorgen nu en altijd.

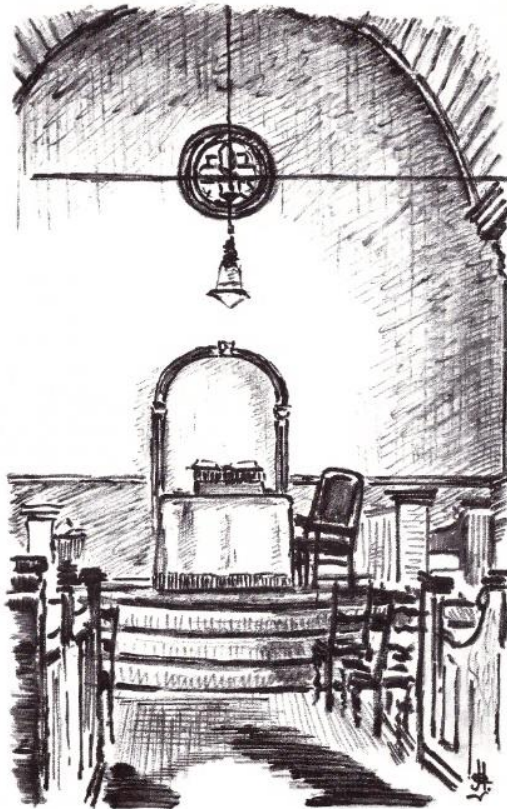
Fijne zondag allemaal.

Wil en Els Hofman

Mooi onder-dak

Op 6 september reikte Kees Stuurman het boekje uit aan onze gemeente met de titel "Mooi onder-dak". Het is geschreven door Jelle Keuning en bevat teksten en verhalen over Vermaningen in Nederland. In CONTACT plaatsen we iedere keer een beschrijving van de (voormalige) vermaningen van onze samengestelde gemeente. Deze keer: Medemblik.

Medemblik

Psalm 51:9

‘Reinig mij met (hy-)sop’

Vandaag dan maar eens kijken naar die Medembliksemse Vermaning! Het staat niet vast, dat de vermaarde koning Radboud op deze historische plaats tengevolge van een verkeerde moederbinding zijn heidense voet uit de tobbe terugtrok, waarin hij gedoopt zou worden, maar het is wel zeker, dat thans op deze plaats de volwassendoop met meer succes wordt toegepast.

Edoch, laat ik trachten een wat ordelijk verhaal te schrijven. Toen ik op een fraaie ochtend bij het forse huis aanbelde, dat de doopsgezinde kerk moest herbergen, werd ik hartelijk verwelkomd door een charmante kosteres en haar knappe dochter. Een arme zwerver langs 's Heren wegen voelt dan ogenblikkelijk, dat dit een veelbelovende ochtend is. Nu, dat was het. Ik besloot dan ook aanstonds, dat er deze keer een interieur-tekening moest komen. Welk een voorrecht om aan de hand van deze vrolijke zusters (in Menno uiteraard) dit kerkje in zakformaat te mogen bewonderen. Welk een zeldzaam genot om vervolgens, al tekenende, door haar verwend te worden met verrukkelijk toebedeide kopjes koffie. Genoten heb ik ook van alles wat er zo te vertellen viel, waarbij overigens de liefde van de kosteres voor haar kerk aan alles extra glans gaf.

Het is klein, heel heel klein dit kerkje, maar het heeft alles wat er behoort te zijn, tot een klein balkonnetje met een echt orgeltje en tot een klein kanseltje toe. Over het orgel zou wel iets te vertellen zijn, maar laat ik alleen vermelden, dat een meer olijke dan muzikale schildersgezel alle frontpijpen heeft ‘opgeknapt’ door ze in de aluminiumverf te zetten. Enfin, zolang ik in de pijpen geen dode muizen of muggeklevers aantref, schrik ik al niet meer.

Toch, ik herhaal het: het is een allerliefst en heel apart bedehuis, hier in Medemblik. Hier voelt men het duidelijk: niet alleen onder hoge gewelven van ruime kathedralen kan een mens wijdingsvolle stilte over zich voelen komen, maar dat kan je evenzo gebeuren in die innige beslotenheid van zo'n heel klein kerkje.

Maar, wij kijken verder rond. Wat een kostelijke vondst is de kansel. Achter een stijlvol afhangend groen kleed gaat zijn innerlijk schuil volgens de beste camouflagetradities. Alleen de kosteres en de dominee en een enkele al te nieuwsgierige onverlaat weten, wat de werkelijkheid is, die achter het stijlvolle groen verborgen gaat. Het is zoiets als een ladenkastje of een soort commode, maar dan zonder laatjes en deurtjes, terwijl er nog een paar fijne klossen onder gespij-

kerd zijn om de gewenste hoogte te krijgen. Een origineel en doelmatig stukje huisvlijt. De kosteres vertrouwde me toe, dat ze de kansel zo af en toe eens onder de arm neemt om hem een lekker sopje te geven.

Niettemin steekt er ook iets ontroerends in deze improvisatie op het thema kansel. Immers, hier is een kleine gemeente, die wel niet te best in haar financiële middelen zal zitten, maar die er van probeert te maken wat er van te maken is. Ze roeit met de schamele riemen die er nog zijn. En, zo heeft ze een wonderlijk staketsel weten om te toveren in een zeer aannemelijke lezenaar, die bovendien met prijzenswaardige toewijding verzorgd wordt. Waar staat dat ook weer: 'Wie getrouw is over het kleine . . .!'

Tenslotte: hebben wij allemaal niet veel gelijkenis met deze Medemblicker kansel? Uiterlijk lijkt het heel wat, maar innerlijk weten wij ons vaak maar schamel. Toch mogen wij dat schamele in dienst stellen van onze Heer. Maar, hopen wij daarbij dikwijls ook niet op een lekker sopje in Gods grote tobbe . . . opdat wij reiner van hart zullen worden?

Ook in deze kerk geen inwonende kosteres meer, maar een inwonende organist. Onder wiens zorg het orgel weer goed functioneert. Ook de fantasierijke kanselcommode is er niet meer, maar vervangen door een hechter getimmerte. Nu ja, ons geslacht is ook niet zo goed meer in afsoppen.

Liefde
voor de zee de bossen en de duinen
helmgras met pluimen
tussen eb en vloedlijn struinen
als het regent als het waait
Liefde is alles waar het om draait.

